60 Montaigne sám překládá citát předchozí větou.
61 Montaigne naráží na spory o přesný výklad Kristova výroku: *„Hoc est corpum meum"* (Toto je tělo mé); otázky „přepodstatnění" mešního chleba a vína v tělo a krev Kristovu byly hlavním kamenem teologického úrazu v době reformace.
62 Montaigne naráží na fakt, že roku 1576, kdy jeho skeptické období vrcholilo, dal razit pamětní minci, na níž emblém či obraz vah, symbol úsudku, který se nemůže přiklonit na žádnou stranu, byl provázen heslem *Que sais-je?*, v němž autor viděl nejvhodnější výraz svého pyrrhonismu.
63 *Horatius*, Ódy, kn. III, 29: Zítra ať si otec (Jupiter) zastře nebesa černým mrakem anebo je ozáří čistým sluncem! Nedokáže však, aby nebylo, co bylo, ani změnit nebo odčinit, co prchající hodina již jednou odnesla.
64 *Plinius*, O přírodě, X: Je hodné podivu, kam až dostoupí drzost lidského srdce, je-li pobádáno nějakým nepatrným úspěchem.
65 *Cicero*, O povaze bohů, II, 66: Bohové se starají o veliké věci, malých nedbají.
66 *Cicero*, tamže, III, 35: Ani králové se ve svém panování nestarají o všechny zcela nepatrné záležitosti.
67 *Sv. Augustin*, O obci boží, kn. XI, 22: Bůh je stejně velikým dělníkem ve velkých věcech, jako není o nic menším v malých.
68 *Cicero*, O povaze bohů, I, 17: Co je blažené a věčné, to nemá žádnou starost, ani žádnou nepůsobí druhému.
69 *Lucanus*, Farsalia, zp. I, verš 486: Co přilíčili, toho se teď bojí.
70 Co může být nešťastnějšího než člověk, kterého ovládají vlastní představy!
71 *Lucanus*, Farsalie, zp. I, 452: ...které je jediné dáno znát bohy a bytosti nebes, anebo jediné dáno je prohlásit za nepoznatelné.
72 *Horatius*, Satiry, kn. II, 3: Nikdy, a i kdybys měl puknout, praví.
73 *Sv. Augustin*, O obci boží, kn. XII, kap. 17: Zajisté si nepředstavují Boha, kterého si představit nemohou, nýbrž sebe samé na božím místě, a srovnávají nikoliv jeho, nýbrž sebe samé, a nikoliv s ním, nýbrž se sebou.
74 *Cicero*, O povaze bohů, kn. I, 27: Tak jsou naše mysli uzpůsobené, takový je jejich předsudek, že se člověku, jakmile přemýšlí o bohu, namítne forma lidská.
75 *Cicero*, tamže, kn. I, 27: Do té míry obratná a laskavá příroda vede svoje tvory k sebelásce!
76 Tato definice člověka, již starověkem posmívaná, zněla: Tvor dvounohý, neopeřený. - Ale v Platónovi ji marně hledáš.
77 *Cicero*, O hadačství, kn. II, 58: Nic nemůže být řečeno tak nesmyslného, co by neprohlašoval nějaký filosof.
78 Má se za to, že se zde Montaigne obrací na Markétu Navarskou, budoucí ženu krále Jindřicha IV.
79 *Petrarca*, Písně, XXII: Tak dlouho se zjemňuje, až z něho nezbude nic.
80 *Lucrecius*, O podstatě světa, kn. V: Vynález pozdější zničí vynález předchozí a vytiskne jej z lidské obliby.
81 Verše z Odysseie (zp. XVIII) přeložené do latiny *Ciceronem* a zachované *sv. Augustinem* v Obci boží, kn. V: Lidské mysli řídí svou povahu podle světla, jímž otec Jupiter plodonosně ozářil zemi.
82 *Horatius*, Ódy, kn. I, 26: ...málo dbaje o to, který král je obáván pod chladným souhvězdím Velkého medvěda a čeho se děsí Tyridat.
83 *Catullus*, Písně, XXV: ...jako křehká bárka, zastižená na širém moři zuřícím vichrem.
84 *Titus Livius*, O založení města, kn. XLIV, kap. 6: ...takže není možno pohlédnout dolů bez závrati očí i ducha.
85 *Cicero*, O hadačství, I, 37: Také se stává, že duch je mocněji pohnut buď tím nebo oním vzhledem, buď vážností hlasu, buď zpěvy; často i starostí a bázní.
86 *Vergilius*, Aeneis, zp. IV, v. 470: A ukázalo se dvojí slunce a bylo vidět dvojí Théby.
87 *Lucrecius*, O podstatě světa, IV: Vidíme tedy napořád, že ošklivé a nestvůrné ženy jsou zbožňovány a těší se svrchované cti.
88 *Lucrecius*, tamt., IV: I na viditelných věcech můžeš poznat, že unikají, nevěnuješ-li jim pozornost, jako by byly neustále nepřítomny a daleko vzdáleny.
89 *Lucrecius*, tamt., IV: V těchto věcech vládne taková rozdílnost a pestrost, že co je jedním pokrmem, pro druhé je prudkým jedem; vskutku had, zasažený lidskou slinou, hyne a sám sebe požírá.
90 *Lucrecius*, tamt., IV: Cokoliv, nač se podívá, kdo má žloutenku, se zdá žluté.
91 *Lucrecius*, tamt., IV: Dvojitá jsou světla lamp, kvetoucí plameny, dvojité tváře lidí i dvojitá těla.
92 *Lucrecius*, tamt., IV: A běžně to způsobují žluté, červené a rezivé závoje, když napjaty v rozsáhlých divadlech chvějivě visí mezi sloupy a trámy; zabarvují totiž obecenstvo, hlediště pod sebou i všechnu tvářnost jeviště, senátorů, matrón i bohů, a nutí je míhat se v jejich odstínu.
93 *Lucrecius*, tamt., III: Stejně pokrm, když je rozdělen ve všechny údy a články, zajde a dá ze sebe původ jiné podstatě.
94 *Lucrecius*, tamt., IV: Konečně, jestliže při stavbě domu je tesařské pravítko chybné, jestliže zkřivená krokvice neměří do pravých úhlů a olovnice někde o pouhý vlásek kulhá, nutně se všechno stává chybným a křivým, všechno jde nesprávně, bez tvaru, šikmo, chýlí se dopředu i dozadu, zdá se, že budova chce spadnout, ba padá vskutku, neboť všechno bylo podkopáno prvními omyly. A zde je i nutný důvod, proč bude falešným a křivým i rozumový úsudek, spočívá-li na údajích šalebných smyslů.
95 *Lucrecius*, tamt., V: Čas totiž mění povahu celého světa a ve všem je původní stav nutně vystřídáván stavem novým, žádná věc nezůstává sobě podobná: všechno plyne, všechno příroda činí jiným a nutí k proměně.
96 Pohanským člověkem míněn Platón, svědkem téže povahy Seneca.